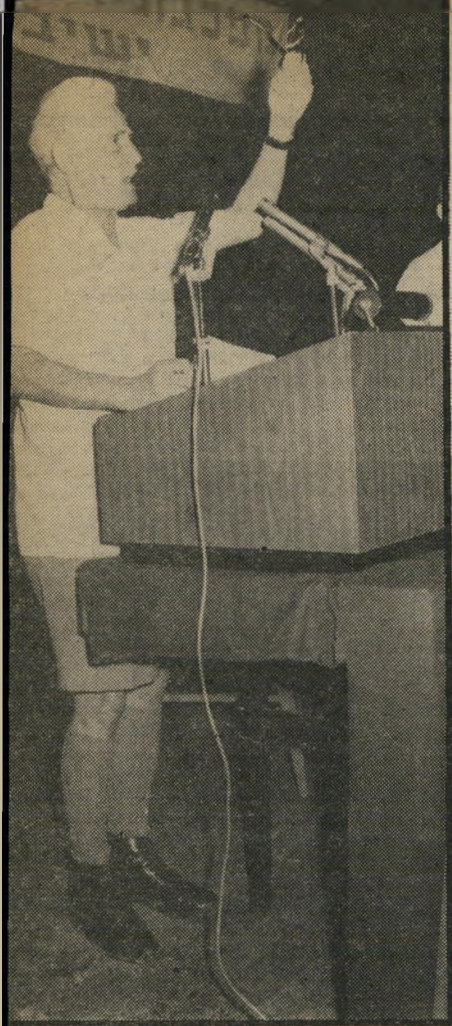

הפרוטוקולים של

הוא נוסע כעבור שלושה ימים לאירופה. אחרי שחזר זה יעשה מנסיעה לאוסטרליה. משה שחל, שהפך מגן הצרכנים, ונלחם נגד השחיתות של החברות הגדולות, לא רצה להירשם לנאום ובמקום זאת הסתודד עם דן פתיר, אחד מיועצי ראש הממשלה. אבי רייך, מצעירי המפלגה, טען כי יש גם שחיתות אצל הצעירים, וה"כ"לשעבר אישרפ"לשעבר-ניץלשעבר מאיר ("מ"א אירק"ה") אבינוהר, הגן בכל ליבו על התנהגות הממשלה בפרשת מתי גולן. מדירגע היה משהו מהם מציץ לאולם, נוכח כי הנוף האנושי לא השתנה כלל וחוזר למינון כדי להתבונן איך ספיר וגוברין מחסלים את הכריכים עם הנקיק. אטאט התרוקן אולם האוהל מיושבו,

ועל שאר "ילדי ספיר" שהיו גם, לדבריו, "ילדי אשכול". ספיר נוף ברבינוביץ שישב באולם, ובצדוק שישב לידו, על כי הם גוולים את התהילה על גילויי השחיתות והזכיר שמות מהעבר, אשר הממשלות שבהן הוא השתתף הכניסו מאחרי סורג ובריה. כן לעג לתוכניתו הכלכלית החדשה של רבינוביץ, והציג לעומתה את הישגיו שלו כשרהאוצר. זאב הלינג, ח"כ לשעבר, טען נגד ה"מישטרה". "בי"500 השוטרים שהביאו לאשר קלון כדי לשבור את שביתת קצא"א, אפי שר היה לכבוש עיר שלמה במערביהפרוע, וכאן לא הצליחה המישטרה בכלום, טען. נתן רענן, מזכיר המשמרת הצעירה של

יהושע רבינוביץ מצא לו מקום-מחבוא באחת השורות האחרונות, ויצחק בן-אהר רון נרדם לו, כאילו כל הדיון לא מעניינו. כשהגיע דויד הכהן לאולם, שאל את אחד הסדרנים: "על מה הדיון היום?" כששמע שהנושא הוא השחיתות, אמר: "חוצפה!" משך כל הדיון חיפש הכהן טרמפ להיפיה, עיר-מגוריו, כשלא מצא כזה, החליט לנאום. היה זה נאום מלא פצצות שהרעידו את האולם, כשהוקנים מחייכים והוקנות מליטות פניהן המסמיקות: "מוישה ורטמן, יושב-ראש הקואליציה, נתן הוראה לחברי-הכנסת להצביע נגד הגדלת תקציב הביטחון. חבל שאני לא חבר-כנסת, כי אז הייתי אומר לוורטמן לנשק לי בתחת". ברל רפטור היה לא פחות חריף מ-

אצבע מאשימה

שלח ברל רפטור, מי שהפך המצפון הר מיקצועי של המפלגה, לעבר ראש-הממ" שלה יצחק רביג, שישב בשורה הראשונה.

איפה השחיתות, איפה! מה מחפש יושב-ראש ומדעתי-הכספים של הכנסת, ישראל קרגמן, בתוך התיק שלו, האם את השחיתות? ליד קרגמן יושב ידידו של קרגמן ושל צור, שרהאוצר לשעבר פינחס ספיר שגנב, כנאום הגנה-עצמית מצוינו, את ההצגה ואת כותרות העיתונים, משרה-המישטרה צדוק.

ובמקום נשאר שני תריסרים בודדים ושלושה סדרנים, דוברו של צדוק, יחיאל גוטמן, בכה: "ספיר גנב לצדוק את העי-תונים של מתר". ואילו לדויד הכהן היו שתי הצעות כיצד לסיים את הערב: "במקום שינאמו כלי-כך הרבה אנשים, נעשה כפי שנהגנו בישיבת המרכז שבתרה את ראש-הממשלה: שניים ידברו בעד השחיתות, ושניים נגדה, ואחר כך נערוך הצבעה חשאית." אך לזרמי ולצדוק לא הספיקה הבושה של ישיבת המרכז. להם לא חשוב כיצד נראית המפלגה בעיני עצמה, לא היה חשוב להם כי מרבית חברי המרכז הפגינו את וילולם ביכולת המפלגה לטפל בנושא השחיתות, ולא הופיעו. כאילו בכל זה לא היה דל, הם זימנו ישיבה נוספת, לעוד שבועיים, אשר תמשך בדיון המרתק והפוררה. לישיבה זו, הבטיח זרמי: "אני אדאג לגייס חברים רבים".

המיפלגה ישב בין הקהל וכולו רותח מכעס. המישמרת היא זו שהציעה ודרשה לקיים דיון על שחיתות. רק אחרי מאמצים רבים נכנע מזכיר המפלגה זרמי והסכים לדיון, ועכשיו לא קיבל אף אחד מה צעירים שהיו באולם את רשות הדיבור. יותר נמרצים ממנו היו אלי, יוכי וענת, שלושה צעירים, חברי-מפלגה נאמנים, שהחליטו למחות כנגד השחיתות במיפלגה בעזרת פלאקאטים. הם התכוונו להגיק אותם באולם בעת הדיונים, אולם שומרי-הראש של ראש-הממשלה, שבדקו ליד ה-פתח כל אחד מהנכנסים, גילו את הפלא-קאטים והחרימו אותם. השלושה מיהרו לאחד הבתים, הכינו פלאקאטים חדשים והגיפו אותם בחוץ, אל מול פני המנהיגים היוצאים מהאולם. מרבית הפעילות נערכה במינוני בניין האוהל. מיכה חריש, ח"כ הצעיר" של מפא"י סיפר אפרופו דיוני השחיתות, כי

הכהן. בעלותו על הבמה במיכנס-חאקי קצרים וגרביים עד הברך, צעק, בהצביעו לעבר ראש-הממשלה יצחק רבין: "אתם כולכם מושחתים! אין לכם השראה, אין לכם שכינה — אתם כלום!" עקיבא גוברין עלה על הבמה, מעד והתיישר, אחרי-כך מעד המיקרופון, כאמצע נאום של גוברין חדלו הרמקולים לעבוד ואיש מהקהל לא הבחין בכך, עד לנאום הבא של ספיר.

צור * ו"ילדי ספיר" כ שיערה ספיר, הושלט שקט באולם. "האם הוא ידבר על צור או לא?" שאי לה יוכי מציטטה, הצירה היחידה במרכז שר גילה היה פחות מ-60. ספיר, כאילו שמע את שאלתה, דיבר כימעט רק על צור

זיקני מכא"ם

הווחיקות שעקבו אחרי הווי" כוח, כללו את אום הבנים רבקה גובר, וח"כ לשעבר הקטין.